

Nedeľa 19. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 19.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: keď kráčame po púšti; Ježiš
nám ponúka jedinečný pokrm;
Eucharistia, bláznovstvo lásky.

11.08.2024

TÉMOU LITURGIE tejto nedele je
Eucharistia. Prvé čítanie nám
predstavuje proroka Eliáša, ktorý
uteká pred tými, čo ho chceli zabiť.

Po putovaní púšťou mu došli sily a keď sa obrátil na Boha, zvolal: „*Teraz už dost, Pane! Vezmi si môj život! Veď ja nie som lepší ako moji otcovia!* Lahol si a usnul (pod borievkou). Vtom sa ho dotkol anjel a povedal mu: *Vezmi a jedz!* Pozrel sa a hľa, pri hlave mal užiarený podpopolný pecník a krčah vody! Jedol teda, napil sa a opäť zaspal. Tu prišiel Pánov anjel druhý raz, dotkol sa ho a povedal: *Vstaň a jedz, lebo máš pred sebou dlhú cestu!* Vstal teda a jedol a posilnený týmto pokrmom išiel štyridsať dní a štyridsať nocí až k Božiemu vrchu Horeb“ (1 Kr 19, 4-8).

Eliášova skúsenosť je podobná skúsenosti izraelského ľudu, keď opúšťal Egypt prenasledovaný faraónom. Pokrm, ktorý dostáva od anjela, bol v tradícii Cirkvi vnímaný ako obraz Eucharistie. „Veriaci, kým žijú na tomto svete, vďaka milosti tejto sviatosti požívajú najväčší pokoj a vyrovnanosť svedomia; oživení

potom jej čnosťami vystupujú do večnej slávy a blaženosti, po vzore Eliáša, ktorý posilnený chlebom upečeným pod popolom kráčal (štyridsať dní a štyridsať nocí), až prišiel na Horeb, Boží vrch, keď sa priblížil čas, aby odišiel z tohto života“^[1].

Podobne ako Eliáš, aj my počas svojho života prechádzame obdobiami, keď máme pocit, že nám došli sily. Sú chvíle, keď sa k fyzickému opotrebovaniu pridruží duševná únava a tiež únava *duše*. Vtedy možno dobre nevnímame smer, ktorým *kráčame po púšti*, a podobne ako proroka nás môže prepadnúť zúfalstvo a túžba vzdať sa. Bohu táto situácia nie je ľahostajná. Preto „sa náš Boh rozhodol zostať vo Svätostánku, aby nás živil, aby nás posilňoval, aby nás zbožšťoval, aby dával účinnosť našej práci a nášmu úsiliu“^[2]. Keď prijímame Pána vo svätom prijímaní alebo keď strávime

nejaký čas v modlitbe pred ním,
môžeme sa mu zveriť so všetkým, čo
nás trápi: so strachom,
pochybnosťami, únavou, starosťami...
Boh zvyčajne nevyrieši naše
problémy zo dňa na deň, ale pomôže
nám ako Eliáš kráčať púšťou so silou,
dôverou a pokojom.

V DNEŠNOM EVANJELIU sa Ježiš
predstavuje ako chlieb života. „Vaši
otcovia jedli na púšti mannu a
pomreli. Toto je ten chlieb, ktorý
zostupuje z neba, aby nezomrel nik,
kto bude z neho jesť. Ja som živý
chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto
bude jesť z tohto chleba, bude žiť
navěky. A chlieb, ktorý ja dám, je
moje telo za život sveta“ (Jn 6, 49-51).

Manna, ktorú Izraeliti jedli na púšti,
im dala silu, aby sa dostali do
zasľúbenej zeme. Ale „teraz Ježiš

hovorí o sebe ako o pravom chlebe zostúpenom z neba, schopnom udržať život nie na chvíľu alebo na úseku cesty, ale naveky. On je pokrmom, ktorý dáva večný život, pretože je jednorodený Boží Syn, ktorý je v lone Otca a prišiel, aby dal človeku život v plnosti, aby uviedol človeka do samotného Božieho života“^[3].

Mnohé pozemské skutočnosti nám určite pomáhajú načerpať nové sily: plán s rodinou, dobré jedlo, trocha športu... V skutočnosti mnohé starosti zmiznú alebo nadobudnú iný rozmer, keď si vieme oddýchnuť. To všetko je potrebné a navyše je to súčasť cesty k svätosti: aj tam sme povolání nájsť Boha. Zároveň však zakúšame hranice týchto dobier. Zakladať svoj život len na tomto *chlebe* je zdrojom frustrácie, pretože nedokáže odpovedať na najautentickejšie túžby človeka.

Človek sa môže na chvíľu nasýtiť, ale rýchlo si žiada viac.

Ježiš nám ponúka jedinečný pokrm. „Nie jeden chlieb spomedzi mnohých, ale chlieb života. Inými slovami, bez neho skôr prežívame, než žijeme, pretože On jediný živí našu dušu, On jediný nám odpúšťa to zlo, ktoré sami nedokážeme prekonať, On jediný nám dáva pocítiť, že sme milovaní, aj keď nás všetci sklamú, On jediný nám dáva silu milovať, On jediný nám dáva silu odpúšťať v ťažkostiach, On jediný dáva srdcu ten pokoj, ktorý hľadá, On jediný dáva život naveky, keď sa život tu na zemi končí“^[4]. Vždy, keď jeme tento chlieb, Boh prichádza do našej duše a živí nás na našej pozemskej ceste k cieľu, ktorým je nebo.

NIEKTORÍ ŽIDIA po vypočutí Ježišovej reči o chlebe života začali medzi sebou reptáť: „Vari to nie je Ježiš, Jozefov syn, ktorého otca a matku poznáme? Ako teda hovorí: ‚Zostúpil som z neba!?’“ (Jn 6, 42). Prvou reakciou na prísľub Eucharistie je pohoršenie. Pravdepodobne mnohí z prítomných už roky vedeli, kto je Ježiš. Preto nemohli pochopiť, že ten, ktorý im bol taký známy, by mohol byť Boh. Tým menej, že bolo potrebné jesť jeho telo, aby sa dosiahol večný život. Možno mali na mysli predstavu vzdialeného Boha, ktorému sú ľudské záležitosti cudzie. Alebo si možno nevedeli predstaviť Boha takého blízkeho, že by sa takýmto spôsobom miešal s ľuďmi. V každom prípade Boh vzal na seba ľudskú prirodzenosť „pre mňa, pre teba, pre nás všetkých, aby vstúpil do nášho života. A zaujíma sa o všetko v našom živote. Môžeme sa s ním rozprávať o svojich náklonnostiach, o svojej práci, o

svojej ceste, o svojich bolestiach a starostiach, o mnohých veciach.

Môžeme mu povedať všetko, pretože Ježiš túži po tejto dôvernosti s nami.

Čo nechce? Byť odsunutý na druhé miesto – On, ktorý je chlebom – byť ignorovaný a ponechaný bokom, alebo byť zavolaný len vtedy, keď sme v núdzi“^[5].

Svätý Josemaría rád uvažoval o tom, že Kristus tým, že zostáva v Eucharistii, nám ukazuje svoju lásku spôsobom, ktorý je zároveň ľudský a božský. Uviedol príklad dvoch ľudí, ktorí „by chceli byť navždy spolu, no povinnosť — nech už je akákoľvek — ich núti rozlúčiť sa. Želali by si ostať navždy spolu — a nemôžu. Ľudská láska, akokoľvek veľká by bola, je obmedzená, a na svoje vyjadrenie musí použiť symboly: keď sa dvaja lúčia, darujú si niečo na pamiatku, možno fotografiu, no s takým ohnivým venovaním, že je prekvapujúce, že sám papier

nezhorí. Viac nedokážu urobiť, lebo moc ľudí nesiahá tak ďaleko, ako ich túžba. Lenže čo nemôžeme my, to môže Pán. Ježiš Kristus, dokonalý Boh a dokonalý Človek, nezanecháva len symbol, ale skutočnosť: on sám zostáva“^[6]. Eucharistia je tajomstvo, pred ktorým môžeme len žasnúť. Je to vrcholný dôkaz Božej lásky a jeho túžby, aby sme dosiahli večný život. A je to dar, ktorý umožnila jedna osoba. „Od koho si Boží Syn vzal toto svoje *telo*, svoje konkrétne a pozemské človečenstvo? Vzal si ho od Panny Márie. Boh si od nej vzal ľudské telo, aby vstúpil do nášho smrteľného stavu“^[7]. Môžeme ju prosiť, aby sme vedeli postaviť Eucharistiu, „bláznovstvo lásky“^[8], do centra nášho života.

---

^[1] *Rímsky katechizmus* 2, 4, 54.

[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 151.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 12-VIII-2012.

[4] František, *Anjel Pána*, 8-VIII-2021.

[5] *Ibid.*

[6] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 83.

[7] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 16-VIII-2009.

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 432.